

"Ett krig som också blivit vårt"

Allt går bra, utom att somna. Oron och ovissheten om framtiden drabbar inte bara vårt barnbarn. Vi riskerar att förlora det vi trott på hela vårt liv.

Jan-Erik och jag har bott ihop i 42 år och är nu 72 respektive snart 74 år. Vi har vuxna barn och barnbarn varav det äldsta också är vuxet. Vi har gjort vårt tycker vi och ska nu med ålderns rätt resa på solresor till Spanien, vara ute och plocka svamp, ha sovmornar, skämma bort barnbarn och ha tid att läsa böcker och sortera alla foton – och ägna oss åt lagom mycket politik och volontärarbete så man håller igång hjärnan.

Men så har det inte blivit. Vi har fått ett barnbarn till – en tonåring enligt egen uppfattning men enligt Migrationsverket en 20-åring.

Han är en ovanlig ung kille. Inte som våra egna var. Han bäddar sin säng, städar sitt rum, tvättar sina kläder, han rycker tallriken ur handen på mig när jag ska duka av bordet. Han sms:ar alltid om när han kommer hem – ofta med ett rött hjärta.

Jag tänker mycket på hans föräldrar, hur gjorde de för att åstadkomma detta? På grund av en ögonsjukdom har han i all hast fått byta från fordonsprogrammet till vård och omsorg och idag har han hygien som läxa – det vill säga bilder och text på lätt svenska om hur man tvättar äldre människor. Jag frågar vad han tycker om det. "Det går bra", säger han på sitt vanliga lugna sätt.

Allt går bra – utom att somna. Han ber mig att väcka honom ifall han försover sig för han är så rädd att missa skolan så han litar inte på sin mobil. Så mina sovmorgnar är borta. På natten kommer ju tankarna och bilderna. Bilder från svenska,

men än mer afghanska nyhetskanaler, som visar på bombdåd och lemlästade barn, bilder på vägar och byar han känner igen. Tankar på talibanernas avrättning av föräldrarna, på äldre syster och småsyskon som internflyktingar i Afghanistan. Han har inte hört av dem på ett och ett halv år.

Tankarna på vad det ska bli av honom. Ska han få börja ett nytt liv, utbilda sig, jobba och kunna leta reda på sin syster, ge henne det hon behöver – eller ska han tvingas tillbaka, kanske hitta henne och i brist på ögonmedicin bli en blind bror att ta hand om.

För mig och Jan-Erik har livet blivit så konstigt. Å ena sidan den egna tryggheten där en skogs promenad kan vara lycka nog. Å andra sidan nästan inblandade i ett krig på andra sidan jordklotet. Bombdåd mot ungdomar i en skola eller en idrottsplan blir så nära. Nästan som skolan tvärs över gatan. Det känns som jag känner de dödade ungdomarna, ja jag gör ju det på sätt och vis.

Jag blir orolig också för oss. Jan-Erik med sitt dåliga hjärta, hur mycket stress tål det? Stress som varat nu i många månader och som får oss att varje gång vi varit till brevlådan säga, "inget brev från Migrationsverket". Eller då det är ett brev gå med skälvande ben till stolen utanför vår dörr och snabbt ögna igenom det – formalia eller ett brev med farligt innehåll?

Kanske ett brev med efterlängtad innehåll – det senare har ännu inte hänt.

Och du som säger att den som fått ett avvisningsbeslut ska lämna landet, (såväl min statsminister som Sverigedemokraterna) har du tänkt på oss – ska vi åka också – avvisningen gäller på något sätt mig och Jan-Erik också.

Vi förlorar ju vårt land – även om vi fysiskt får vara kvar, men vi förlorar det vi trott på i hela våra liv och det som vi tyckt att vi har bidragit till. Ett land att älska och ett

land som älskar.

Text: Carin Flemström

Bild: Privat